

De laatste man die eigenlijk spits is (en andersom)

Beste meneer Willem Thewissen,

Dit gaat zo niet langer. Ik zie je worstelen, elke wedstrijd weer. De wallen onder je ogen worden dieper, de rimpels op het voorhoofd breder, de lijnen om je mond harder. Ik snap je.

Die keuze is zó moeilijk, maar er is niets aan te doen. Hij moet genomen worden. Dat weet je diep in je hart ook. Die bonkige spits, dea oet Aelse, moet eruit. Steffan Laumen moet in de punt van de aanval – het is onvermijdelijk.

Ik weet het, meneer Willem, ik weet het. Die Richard Beckers is echt geen slechte voetballer, maar het is eigenlijk gewoon vergane glorie. Hij kan nog steeds een kunstenaar in een voetbalbroekje zijn, dat klopt. Hij kan nog steeds je hart stelen omdat hij kan schilderen met zijn rechtervoet, helemaal correct.

Maar één goal in een half jaar tijd, dat kan gewoon niet. Dat is een spits onwaardig. Ook al was het voor zijn doen een beauty, eentje die kon je inlijsten en in een museum hangen. Zo teder als hij de bal streelde, daar kreeg je een brok van in je keel. Eigenlijk zou er een regel moeten bestaan om mooie doelpunten dubbel te tellen. Maar die regel bestaat niet.

Voetbal is een spel van elf tegen elf en aan het eind wint de ploeg die de meeste doelpunten heeft gescoord. Of die doelpunten nu mooi of lelijk zijn: het maakt geen reet uit. Frommelgoals, puntertjes, klutballen en penalty's tellen net zo veel mee als omhalen, hakjes en schilderwerkjes. Voetbal gaat om resultaat. En wij hebben één spits nodig die garant staat voor resultaat. Een killer, Steffan Laumen.

Mening

Eigenlijk is er de laatste maanden al teveel over de keuze tussen de Kunstenaar en de Killer gezegd. In de dug-out, aan borreltafels, aan de bar, het schijnt zelfs ter sprake zijn gekomen in tv-programma's: iedereen heeft wel een mening over wie er in de spits moet.

Maar zo langzamerhand gaat het niet meer om meningen, meneer Willem. Het gaat om cijfers. Laumen moet het bij de Ster al maanden doen met lange solo's van achteruit, maar dan nog is hij veel dodelijker dan die Beckers.

Steffan is zelfs de op-één-na-effectiefste goalgetter van het elftal en dat als laatste man – hij schiet waarschijnlijk één keer per 70 minuten raak. Dat is dus één doelpunt per veteranenwedstrijd, meneer Willem.

Alleen Rob Schulpen heeft volgens jou misschien minder minuten nodig voor een goal. Maar dat is jouw vriend, je hebt in dezen een te gekleurde mening.

Het verschil tussen Beckers en Laumen zit niet in hun voeten, maar in hun hoofd. Beckers wil voetballen, Laumen wil scoren. We hebben in het elftal genoeg spelers die kunnen voetballen. Er zijn kunstenaars zat. Wat we nodig hebben is iemand die de ballen erin rost, puntert en frommelt. Een spits die in de laatste minuut van een belangrijke wedstrijd, bijvoorbeeld een finale tegen Duitsers op één of ander toernooi, de bal er op z'n allerlelijkst er in klutst.

Willen winnen

Beckers in de spits: het werkte niet, hoe graag je dat ook zou willen. Het liep voor geen meter die laatste wedstrijden. Ook al werkte die Beckers zich helemaal kapot in dienst van het elftal, liep hij het snot uit zijn ogen om gaten te trekken, om ruimte te creëren voor zijn medespelers. Effectiviteit nul-komma-nul, aantal goals idem.

Laumen had in de tweede helft tegen RKUVC slechts één rush nodig om de winnende goal te maken. En hoe. Op het moment dat de laatste minuut inging wist hij het al: 'die van Ulestraten hangen me de piemel uit, ik ga hem zelf maken....'

Die bal moest erin, kostte wat kost. Hij pakte de bal, liep langs de eerste, passeerde de tweede, kapte de derde uit, ontweek een sliding (niet toegestaan bij de veteranen) en liet de keeper kansloos met een schot in de bovenhoek.

Teleurstelling bij de tegenstander, ergernis bij de coach van RKUVC, tranen bij de reservespelers van de zwart-witten.... Eindelijk een resultaat tegen de Ster door de goot, was getekend 'Steffan Laumen'. En jij kon een hele lange neus maken naar de andere dug-out na een wedstrijd van gesteggel over en weer.

Minstreel

Het solodoelpunt van Laumen was het slotstuk van de discussie, meneer Willem. Er is geen weg terug meer mogelijk. Steffan gaat jou (en de Ster veteranen) nog jarenlang plezier bezorgen als veel scorende spits. En Richard? Die kun je altijd nog vragen om af en toe een stukje te schilderen als laatste man. Of als dat een deur te ver is, als lokale minstreel om de af en toe wat onzin op papier te zetten.

Mister N(ameless)